

כ"ו אייר תשע"ה פרשת "בחוקותי" כניסת שבת – 19:00 צאת שבת – 20:11 גיליון מס' 606

**נעלה את ירושלים
על ראש שמוזתנו**

הציבור מוזמן

לתפילת ערבית חגיגית

בליווי נגינה

לכבודה של ירושלים

בתוכנית:

תפילת ערבית

הבדלה נוסח קרליבך

סיפור ירושלמי

עם הרב דוד סתיו

שירי ירושלים והרקדה

מוצ"ש כ"ז אייר 16.5.15 בשעה 20:10

בית כנסת דורות אברהם

כולם באים לכבודה של ירושלים

**"אין לך אהבה כאהבה של תורה
ואין לך חכמה כחכמה של ארץ ישראל
ואין לך יופי כיופי של ירושלים"**
(אבות דרבי נתן)

במוצ"ש פרשת "בחוקותי" ערב יום ירושלים

תקיים סעודת הודיה באומר ובצליל
בבית הכנסת "אהבת ישראל" (נוסח מרוקאי)
מרכז ספרא בשעה 21:00

**כל האוהב את ירושלים ומוקיר תודה
להקב"ה על יום חידוש הנפת דגלנו בה,
מוזמן!**

ימי ספירת העומר

משל הבעש"ט:

כשאב רוצה ללמד לבנו הקטן שיהיה יכול לילך ברגליו, מה עושה אביו? נוטל את בנו ומעמיד אותו לפניו על הארץ ומרחיב את ידיו סמוך לו כדי שלא ייפול התינוק ארצה, והתינוק הולך בין שני ידי אביו, וכשיגיע התינוק סמוך אצל אביו, אזי מתרחק אביו מעט מעט לאחוריו, כדי שהתינוק ילך ויתקרב בכל פעם יותר ומכוח זה יתלמד הילד לילך בטוב, כי אם לא היה אביו מתרחק בכל פעם לאחוריו, לא היה הולך התינוק רק אותו המיעוט שהיה בין המקום שהיה אביו מעמידו בתחילה, למקום שהיה אביו עומד בתחילה, אבל השתא כשהולך אביו בכל פעם לאחוריו נמצא הולך התינוק בכל פעם יותר.

כך מתנהג הקב"ה עם בריותיו, כשאדם מתלהב בדביקות הבורא, אם לא היה ממתרחק ממנו המקום ברוך הוא, לא היה דביקותו בכוח ובתמידות, אבל השתא, כשמתרחק ממנו בכל פעם, הוצרך האדם להתחזק בדביקותו בכל פעם יותר ויותר, כי בכל פעם כשרואה את עצמו רחוק מאתו יתברך שמו, יצטרך להוסיף ולחדש בכל פעם דביקות יותר מדעיקרא ומכוח זה יתייחד ויתחזק דביקותו בכל פעם יותר, ואמר שלזה רמז דוד המלך ע"ה (תהילים מ"ח ט"ו) הוא ינהגנו על מות, ופירש רש"י ז"ל כאדם המנהיג את בנו הקטן לאט (בעל שם טוב נח אות ז').

המשל הזה מתאים לימי ספירת העומר, לאחר שאני נעטף באור ה' בליל הסדר, אני עובר לתקופה של "מוחין דקטנות" המלווה בתחושה של ריחוק (זהר פרשת אמור) אך בעומק של אותה תחושה קיים אמן גדול של הקב"ה ב'. אמן שאני מסוגל להתנהג בקדושה ולהתכונן למתן תורה מתוך רצון פנימי וחזק ואני כבר לא אותו עלה נידף שכל רוח תסיט אותי ותפיל אותי.

דווקא מתוך התחושה שהקב"ה נגע בי לרגע ועזב, אני יודע שהוא מחכה שאני אלמד לפסוע בעצמי ולהיות מלא באור פנימי שמתאים למי שאני עכשיו. וכאשר אסיים את המרחק הזה, הוא יגע בי שוב ויעניק את הכוח לעבור עוד כברת דרך עד שבסוף אוכל ללכת בעצמי ללא כל חשש שאבא יעלם ממני ואפסיק לראותו.

שבת שלום,

מנחם קלמנזון

בימים אלה ממש מציינים בירושלים ובברלין יובל שנים לכינון היחסים הדיפלומטיים בין שתי המדינות. בתאריך 12 במאי 1965 נחתם הסכם בין ישראל ו(מערב) גרמניה, הסכם שרבים טוענים שעד היום אנו נהנים מפירותיו. בטרם אתייחס לרלוונטיות (ונכונותה?) של קביעה זו, חשוב להזכיר את השתלשלות האירועים שקדמו לכינון היחסים בין שתי המדינות.

נקודת הציון החשובה ביותר התרחשה שלוש-עשרה שנים קודם לכן, בתאריך 10 בספטמבר 1952 במדינת לוקסנבורג הקטנה. ביום זה (יום רביעי בשבוע, עשרה ימים לפני ראש השנה תשי"ג) חתם שר החוץ משה שרת, נציג ממשלת בן-גוריון השלישית, עם קנצלר גרמניה קונרד אדנאואר, מה שלימים זכה לתואר 'הסכם השילומים'. עיקרו של הסכם קבע שבין השנים 1953 ו-1965 תעביר ממשלת (מערב) גרמניה סכום של 3 מיליארד מארק גרמניים (כ-850 מיליון דולר) פיצוי על הנזק החומרי של יהדות אירופה. בן-גוריון הקפיד להדגיש בכל נאומיו באותה העת ש"אנחנו לא מדברים על פיצוי על רצח המיליונים, אלא על זכותנו לתבוע פיצוי על הרכוש היהודי באירופה".

זה המקום להזכיר שהסכם זה נחתם שבע שנים וחצי!!! בלבד לאחר שחרור אושוויץ בתאריך 27 בינואר 1945. ההסכם טלטל את החברה הישראלית. פרץ של הפגנות המוניות נגד ההסכם שטף את הארץ. בניגוד למה שמקובל לחשוב ההפגנות חצו מחנות מפלגות חרות, מפ"ם ואפילו מק"י הקומוניסטית התנגדו נחרצות להסכם, בעוד מפא"י ותנועת המזרחי תמכו בו.

דווקא בימים אלה ראוי לציין שהסכם השילומים עבר בכנסת ברוב מזערי של 61 קולות בעד ו-59 נגד (מזכיר את יחסי הכוחות הנוכחיים בכנסת...).

בעיניי הסכם השילומים, שאומנם נחתם זמן רב לפני שרוב הציבור בישראל נולד, רלוונטי היום לא פחות מאשר בזמן חתימתו. הרלוונטיות שלו היום פחות מעשית ויותר מוסרית-ערכית. וכאן צריך כל יהודי ויהודי לשאול את עצמו מה יחסו **האיש** כלפי גרמניה המדינה, והגרמנים כעם? האם אנו, בניהם של קורבנות השואה, רשאים/יכולים לסלוח לרוצחי שלישי מבני עמנו? האם הזמן שחלף משנה את אמת המידה בשאלה כבדת משקל זו? האם מצבה הכלכלי הקשה של מדינת ישראל הצעירה צריך להשפיע על שיקול הדעת בשאלה מוסרית זו? והאם היום, שבעים שנה אחרי סיום מלחמת העולם השנייה, עדיין יש לנו צורך לעסוק בשאלת היחסים של ישראל והישראלים עם גרמניה והגרמנים או שאולי מוטב לאמץ את מילות 'שיר השלום' - 'אל תביטו לאחור, הניחו להולכים'?

כדי להשיב על שאלות אלו יש להתחיל באבחנה ברורה בין הפן הממלכתי יהודי-ישראלי ובין הפן האישי. ברור לכולם שהשיקולים של מדינה, על מכלול תפקידיה, שונים לחלוטין מהשיקולים של האדם הפרטי. תפקידה העיקרי של המדינה, כל מדינה, לשמור על חיי אזרחיה. כל פעולותיה מכוונות למען מטרה זו. כל תכליתה הבסיסית של המדינה לאפשר את המשך קיומם וביטחונם של אזרחיה.

מכיוון שכך הם פני הדברים, השאלה שהייתה צריכה להישאל בטרם ממשלת בן-גוריון החליטה לחתום על הסכם השילומים היא אחת: האם מדינת ישראל באותם ימים הייתה בסכנה קיומית? תומכי ההסכם יענו בחיוב לשאלה זו. כהוכחה לטענתם הם יזכירו שבאותם שנים הרזרבה שעמדה לרשות מדינת ישראל עמדה על תשעה מיליון דולר בלבד. לפי הערכות מומחים, החיטה שניתן היה לרכוש בסכום זה הייתה מספיקה לשבועיים עד חודש לכל היותר.

מתנגדי ההסכם טענו שגם אם אלה המספרים והנתונים (וכצפוי על כך הייתה מחלוקת), מדינת ישראל הייתה יכולה וצריכה למצוא פתרונות אחרים מאשר חתימה על הסכם עם רוצחי עמנו. עדות לחוסר נוחות מחתימת ההסכם הופיעה ב'טור השביעי' של נתן אלתרמן (אחד מאנשי הרוח החשובים והמשפיעים באותם שנים, אם לא המשפיע ביותר) יומיים לאחר חתימת ההסכם. ושם בין היתר הוא כתב את הדברים הבאים: "אבל אנו בשמך, הפלנו פור, ובא יום! בלי כבס ומרק ומבלי לנקות ולצרוף באור, קחי את כסף השוד ההורג!".

לצערי הרב, וויכוח זה בשאלת יחסה של המדינה והממלכתיות כלפי גרמניה כמעט והוכרע, לכן אבקש הפעם להתייחס ליחס האישי של כל אחת ואחד מאיתנו ויחסו לשאלה כבדת משקל זו.

בעבר הלא כל כך רחוק רבים מהישראלים, בעיקר בני הדור השני של ניצולי השואה, קיבלו על עצמם להחרים את גרמניה ואת תוצרתה, בבחינת 'לא מדובשך ולא מעוקצך'. בנוסף, רבים בחברה הישראלית נמנעו מלנסוע ולבקר בגרמניה. לאחרונה אף קראתי שבראשית שנות המדינה על כל הדרכונים הישראלים שהונפקו באותם ימים הוטבע המשפט הבא: "לכל המדינות, חוץ מגרמניה". הרתיעה מגרמניה ומהגרמנים הפכה לטבע שני של הישראלי הממוצע. האבחנה המלאכותית שעשה בן גוריון כשכינה את גרמניה 'גרמניה האחרת' לא חלחלה לתוכי החברה הישראלית.

והנה חלפו עברו להן שנות דור, והיום הישראלי המצוי מתייחס לגרמניה כמדינה בין המדינות ולעם הגרמני כעם בין העמים. הנוהג של החרמת גרמניה ומוצריה ננטש מזמן. ביקורי ישראלים בגרמניה הפכו למחזה שכיח, ובשנים האחרונות התוודענו לתופעה של מאות ישראלים שהחליטו כי ישראל מדינה קשה מדי לחיות בה, ובמקום זאת הם בחרו לרדת ל... ברלין.

מרחק רב עברה החברה הישראלית ביחסה כלפי גרמניה והגרמנים. לטעמי, מרחק רב מדי. אין לי ספק שעמדותי היא עמדת מיעוט, אולי אפילו מיעוט קטן ומבוטל, ובכל זאת דווקא היום, בשבוע שבו מציינים חמישים שנים לכינון היחסים של מדינת ישראל עם גרמניה אני חש צורך להשמיע את דעתי.

אתחיל מההתחלה ומהסוף גם יחד: בלי נדר וכל עוד הדבר תלוי בי כף רגלי לא תדרוך על אדמת גרמניה. זאת ועוד. אעשה כל שביכולתי כדי להימנע מכל מגע עם גרמני, גם עם אלה שנולדו שנים רבות אחרי תום השואה. בעיני תהום בלתי עבירה פרוסה ביני ובין גרמניה והגרמנים. תהום מוסרית וערכית. אכן, אבות אכלו בוסר ושיני בנים לא צריכות לקהות. אינני מאשים את הגרמנים הצעירים במעשי אבותיהם, אך לעולם לא אפטור אף אחד מהם מהאחריות האישית למעשי אומתם. גרמני הוא גרמני הוא גרמני בדיוק כפי שיהודי הוא יהודי. משכך הם פני הדברים גלוי וידוע שבקשת סליחה ומחילה (כנים ומעומקא דליבא) אינם יכולים למחוק את נחלי הדם שבני עמם, הוריהם וסביהם, שפכו ברחובות אירופה. לא רק שאינם יכולים למחוק, לדידי אסור שימחקו. הזמן שחלף מאז סיום מלחמת העולם השנייה כלל אינו רלוונטי. וכי רצח שבוצע לפני עשור או שניים חמור פחות, מבחינה מוסרית, מרצח שבוצע תמול-שלשום?

בעיניי, גרמניה לעולם תשב על ספסל הנאשמים, ולא משנה מה תשעה וכמה תשדל כדי לרצות אותנו בני העם היהודי. הפיצוי שמדינת ישראל יכולה וחייבת לדרוש ממנה, כלל לא נועד למחוק או לאזן את 'מחיר הדמים' בין שני העמים. אני בדעה שבכך שמדינת ישראל לוקחת כסף מגרמניה היא עושה עמה חסד! לא פחות מכך. ולמרות הכסף, ולמרות הסיוע הביטחוני ולמרות הסיוע המדיני אסור שאנו, בני הלאום היהודי, נרכך את יחסנו כלפי גרמניה. אני חולק לחלוטין עם הטענה שהמשך יחסנו המתנכל כלפי גרמניה גובל בכפיות טובה. אף אחד לא ישכנע אותי שגרמניה עושה לנו טובה בסיוע הנדיב שלה כלפינו. הכסף הרב שהיא הרעיפה, מרעיפה ותרעיף עלינו לא עושה עליי רושם. זכות גדולה עשינו איתם שהסכמנו לקחת מהם את הכסף ויתר התופנים. זאת ועוד. גם אחרי שקיבלנו מהם מכל טוב הארץ, לעולם, אבל לעולם, החוב שלהם כלפינו לא ייסגר ואף לא יפחת. חוב של שישה מיליון יהודים, מהם מיליון וחצי ילדים שלא פשעו ולא חטאו.

כואב לי ברמה האישית כשאני רואה, שומע או קורא דברי שבח של יהודים כלפי גרמנים. בשרי נעשה חידודין חידודין כשאני שומע על יהודים שהולכים לבקר ולטייל בגרמניה. בלב המאפליה. איך דבר כזה קרה לנו? מה השתבש בדרך, ששכחנו מה עבר על עמנו לפני שנים לא רבות? איך אפשר לעבור דף ולהתייחס לברלין כעיר מערבית רגילה? איך השפה הגרמנית לא מחרישה את אוזנינו? אתמה!

כל שנה, ביום השואה והגבורה אנחנו נחשפים לסיפורי הזוועות שביצעו הגרמנים הנאצים בבני עמנו. כל שנה אנחנו משתוממים על מידת האכזריות, השנאה והברבריות של אותה אומה 'תרבותית'. כל שנה אנו שומעים את הקולות ורואים את התמונות, ועל סמך יחסנו כלפי גרמניה והגרמנים נדמה ששום דבר לא באמת חוזר ונשנה. אף לא משהו קטן, סתם יחס שונה, אחר שלנו כלפי גרמניה והגרמנים? כלום. עולם כמנהגו נוהג. בעיניי זהו כתם מוסרי וערכי של דורנו. חוסר היכולת שלנו להיות נאמנים לערכים הבסיסיים של בן תרבות. התורה מספרת לנו בספר שמות (פרק י"ז פסוקים י"ד-ט"ז) את סיפור מלחמתנו בעמלק. לא בכדי מדגישה התורה את המאבק האין סופי עם העמלקים: "וַיֹּאמֶר ה' אֶל-מֹשֶׁה, כֹּתֵב זֶאת זִכְרוֹן בַּסֵּפֶר, וְיִשִּׁים, בְּאָזְנֵי הַשֹּׁשֶׁבֶת: כִּי-מַחָה אֶמְחֶה אֶת-זִכְרֹךְ עַמְלֶק, מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם... מִלְחָמָה לָהּ, בְּעַמְלֶק-מִדֶּר, דֶּר". מה היה חטאם של העמלקים? התורה מספרת גם זאת (ספר דברים פרק כ"ה פסוק י"ח) "אֲשֶׁר קָרַךְ בְּדֶרֶךְ, וַיַּזְבֵּב בָּךְ כָּל-הַנְּחָשִׁים אַחֲרֶיךָ-וְאֵתָה, עֵיף וַיַּגֵּעַ; וְלֹא יָרָא, אֱלֹדִיקִים". לפי הפשט מה הם בסך הכל עשו? ניצלו סיטואציה ביטחונית של עם עייף וחלש, שלא התגרה בהם, והתנפלו על החלשים שבהם.

מול מעשה זה, התורה מציבה דרישה מוסרית-ערכית-יהודית וחד משמעית "מַחָה אֶמְחֶה אֶת-זִכְרֹךְ עַמְלֶק, מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם... מִלְחָמָה לָהּ, בְּעַמְלֶק-מִדֶּר, דֶּר". לא שנאה רגעית, אלא מלחמה לדורי דורות. לעולמים.

וכי הנאצים לא עלו עשרות מונים על מעשי העמלקים. מחנות ההשמדה, העינויים האין סופיים, הרצח מתוך תאוה, ההשפלה של כל דבר יהודי, כל אלה, והרבה יותר מכך, הם תוצריה של התרבות הגרמנית הנאורה. חובתנו כבני אדם וכיהודים לא רק לעולם לא לשכוח. חובתנו לזכור, להזכיר ולפעול, כל אחד בחיי היום יום שלו, על-פי זיכרון זה.

**שבת שלום,
גלעד כץ**

"הווי מתלמידיו של אהרן..."

עם סיום ימי השלושים לפטירתו של מו"ר הרב **אהרן ליכטנשטיין** זצ"ל, ראש ישיבת ההסדר הר עציון נתכנס כולנו תלמידיו ומוקירי זכרו ערב חג השבועות זמן מתן תורתנו ללמוד מתורתו וממעשיו הגדולים.

19:30	התכנסות
19:45	"דע מאין באת ולאן אתה הולך": הרב חגי גרוס ראש ישיבת אמ"ת כפר גנים
20:00	"חסד ואמת נפגשו צדק ושלוש נשקו" לדמותו של הרב ליכטנשטיין: הרבנית אסתי רוזנברג ראש בית המדרש לנשים מגדל עוז
20:30	"שפת המשפט ושפת המוסר במשנתו של הרא"ל": הרב יוכל שרלו ראש ישיבת ההסדר אמ"ת אורות שאול
21:00	"הרא"ל - ראש ישיבת ההסדר": הרב שלמה ברין ר"מ בישיבת הר עציון
21:30	"ברוך יחד כוכבי בוקר" ... שירה ותפילת ערבית מנחה - יוני הולצר - מנכ"ל ישיבת הר עציון

ערב הלימוד יתקיים ביום רביעי, ב' בסיוון 20.5.2015
בישיבת אמית כפר גנים רח' יד הבנים 30 פתח תקווה

ערב הלימוד מיועד לגברים ונשים

תלמוד תורה "נתיבות שלמה"

ע"ש שלמה אמסלם ז"ל

**ילדי שוהם בגילאי גן עד ו', מוזמנים
ללימוד המסורתי בליל שבועות!**

הלימוד יתקיים בבית הספר "אבני החושן"
בין השעות: 22:45 עד 24:00

פרטים בהמשך...

"ושרה מגיירת את הנשים - אשה וחלוק: סיפור המעשה"

רב שיח בהשתתפות:

הרב דוד סתיו

רב היישוב שוהם ויו"ר צהר

הרבנית ענת נובוסלסקי

ראש בית ההוראה "שאלנא"

נורית יעקבס ינון

יוצרת הסרט

בהנחיית

אורן רוזנבלט

סגן דובר משרד החוץ

סרט תיעודי - טכס הטבילה חותם את תהליך הכניסה לעם ישראל. גם נשים נדרשות לטבול מול עיניהם של שלושה דיינים. הסרט מעלה את סוגיית הגיוור בישראל.

זוכה פרס הסרט הטוב ביותר

בקטגוריית תעודה חופשית בתחרות פורום היוצרים הדוקומנטריים.

בימוי והפקה:

נורית יעקבס ינון - סרטי אלומה

יום שני, כ"ט אייר, 18.5.15 בשעה 21:00 במרכז אמנויות הבמה
כרטיסים במחיר 50 ש"ח ניתן להזמין בקופת המרכז 03-9724700

מזל טוב!

לאבנר ואורה יעיש,
להולדת הנכד, בן למור וששי!

לשמעון ואירית נחום,
להולדת הנכדה, בת לאורטל וצבי!

לנתנאל ושולי הרשקוביץ, להולדת הבן!

לעמית וייס ומשפחתו, לרגל בר המצווה!

לאיתי ריכטר ומשפחתו, לרגל בר המצווה!

לראם וייניגר ומשפחתו, לרגל בר המצווה!

שיעור לנשים בפרשת השבוע

יתקיים אי"ה בשבת פרשת "בחוקותיי"

בבית משפחת חמד, ברח' הזוהר 11 קומה ב' דירה 4

בשעה 17:30

החלה ההרשמה

לקייטנת אלישת אליס בחופש האזול

בתאריכים 28/6-2/7, 12-17/7 (10 ימים)

בחוף אכדיה בהרצליה

1450 ש"ח + הסעות - לנרשמים עד 25/5/15

פרטים מלאים במייל: gilashei@gmail.com

טל' 052-4219191

מתאגדת קבוצה

לחול מחקי כדור וכוסר אספני לאגריס

בימים שלישי וחמישי, בשעה 20:00 עד 21:30
בהדרכתו של **אברהם טל - מורה לחינוך גופני**

ומאמן חדר כושר

החוג יתקיים באולם החדש של אולפנה שלהבת.

לפרטים והרשמה: 054-9720112

דרוש מדריך מוגנות לישיבה ואולפנה "שלהבת"

לעבודה עם בני נוער במסגרת בית
הספר העבודה ברבע משרה - 10
שעות שבועיות (יומיים בשבוע)

דרישות התפקיד:

ניסיון בעבודה עם בני נוער

יכולת ליצירת קשר עם בני נוער
תקשורת בין אישית גבוהה ויחסי
אנוש מעולים

ראייה מערכתית ויכולת לעבוד
כחלק מצוות

נא ליצור קשר עם מיכל כהן:
michalgroups@walla.com

מכירת כיסויי ראש לנשים

תתקיים אי"ה
ביום שני 18/5/15

בין השעות:
20:30 עד 22:30

**בבית משפחת
גרינשטיין**

ברח' תמר 21
דירה 5

טל' 052-8974604

הרצאה רביעית בסדרת ההרצאות "המיטב"

**ישראל במזרח תיכון סוער:
סיכונים וסיכויים**

ד"ר גיא בכור - מזרחן, משפטן והיסטוריון

ד"ר גיא בכור, בסגנונו המרתק, מציג מזרח תיכון אחר מזה
הנשקף במדיה, על שלל העדות, הדתות והמיעוטים המעצבים
אותו מחדש. ההרצאה תעסוק באקטואליה המזרח תיכונית,
בביטחון שלנו, בסיכונים ובסיכויים לאור השתנות האזור.

יום חמישי, 28.5.15, שעה 20:30, מרכז אמנויות הבמה

כרטיסים ניתן להשיג בטל' - 03-9724700

"מסע אחר"

המסע הנה מתחיל כאן!

היכנונו למסע המטריף של הקיץ!

קייטנת מסע אחר יוצאת לדרך...

בהובלת הרב בנימין שחור

פרטים בהמשך...!

חברי קהילת שוהם, שולחים תנחומים לאורי הלוי עם
הסתלקותה של אמו **שושנה מזל ז"ל**.

"מן השמים תנחמו"

מאגדים את חזקת שלמים ואלה

סדרת קונצרטים לזכרה של חיותה-חנה קידר ז"ל

בין קלאסיקה לפופמוזיקה

הנכם מוזמנים לקונצרט מוסבר מס' 2

בתוכנית יצירות לקלרינט, כינור, ויולה, צ'לו ופסנתר
פרי עטם של מוצרט, בטהובן, שוברט, ברמן ושומאן

הקונצרט יתקיים, אי"ה, בבית משפחת קידר
רח' המכבים 79, בניסה ג', שוהם

מוצ"ש פר' "בחוקותי", כ"ז אייר, 16/05/2015, בשעה 21:30

יועץ כיבוד קל

